

VZPO—
—MÍNKY
NA JEDNU
VESNIC—
—KOU Jiří Hájíček
povídky
TANCO—
—VAČKU host

VZPO—
NA JEDNU
VESNIC—
TANCO—

povídky

Jiří Hájíček

—MÍNKY

—KOU

—VAČKU

Jiří Hájíček
povídky

Brno 2014

VZPO—
—MÍNKY
NA JEDNU
VESNIC—
—KOU
TANCO—
—VAČKU

© Jiří Hájíček, 2014

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2014 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-377-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-378-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-379-2 (Formát MobiPocket)

Pinky a já

Pinky a já jsme se zase po čase měli sejít. Léto zrovna dohořovalo a já jsem strašně chtěl být free, ale i na tohle jsem byl nějak líný. Vystoupil jsem z vagonu a prošel nádražní halou, prosklenou klenbou na mě shora padalo světlo, dělalo mi fleky na šatech a na obličeji, že jsem musel vypadat jako figura z impresionistického obrazu, celý slepený z těch skvrn. Zahlédl jsem Pinkyho na protější straně silnice. Zelená otlučená Škoda 100 zaparkovaná u obrubníku vypadala o poznání hůř, než jak jsem si ji pamatoval z loňského prosince, zato Pinky byl zase o něco tlustší a snad i menší, umaštěné vlasy, rovné jako hřebíky, měl ulíznuté k čelu.

„Nazdar, vypadáš rok od roku blbějc, jak to děláš?“

„Radši nasedej, promovaná hlavo, jak se cejtíš po tý slávě? Máš ještě zborcený krystaly, ne?“ strachoval se Pinky.

„Kdyžs mi volal, říkals, že dáváš auto do generálky.“

„Rozmyslel jsem si to, s tímhle pekáčem už nemá cenu něco dělat. Ale mám v pácu něco fajnovýho, fakt, budeš čumět, cizina, trochu jetá, ale dobrá. Akorát musím splasit ještě pár tisíc korun, no...“

„Pár desítek tisíc jsi chtěl říct,“ opravil jsem ho.

„Jo, tak ňák. Co se nám narodil kluk, to víš, to je konec. Ale mám pro tebe dobrou zprávu. Odklidil jsem na tyhle dva dni Markétu i s Michálkem ke tchyni, byt je volnej!“

„To jako mám mít radost, jo? Dva roky, co seš ženatej, mi slibuješ, že mě seznámíš, a nakonec ji vždycky pošleš pryč, když přijedu.“

„Ukážu ti ji na fotce.“

„Tak dík.“

„Můžem na ni vzpomínat v hospodě, nechala mi tu něco, za co budu pít.“

„Dala ti kapesný do knajpy?“

„Ne prachy, ale stravenky. Kupony, co fasujou v práci, lístky RaJ, víš.“

„Jaký lístky? Ráj?“

„RaJ, vole, Restaurace a jídelny, státní podnik!“

„Aha. A kam pudeme? Jako minule?“

„Můžem kamkoli, mám těch kuponů celej aršík, to ani neprochlastáme. Máš hlad? Markéta nám navařila guláš na celý dva dni.“

Vymotávali jsme se složitě z centra města, potom širokou silnicí na sídliště, bílé hradby panelových domů nám svítily naproti, Pinky jel, co to dalo, až se plechy staré škodovky roztráslly a drnčely tak, že až zaléhalo v uších.

„Proč jedeš jako blázen, tady neměřej?“

„Klid, docente.“

„Neříkej mi docente...“

„Radši se drž, teď budu zatáčet...“

Pinky a já jsme si vykračovali ulicí vedoucí k náměstí, den zlátnul na kupoli nějakého otlučeného chrámu, můj den v cizím městě se pomalu zhášel, ze starobylých uliček dýchala naděje na kus nějakého tajemství, ale nedalo se to uchopit ani pojmenovat nebo zapamatovat. Potkávali nás dělníci, co se vlekli z práce nebo z melouchu, cikánské děti v otahaných hadrech. Pinky si plácal na zadní kapsu svých džínů.

„Každá stravenka má hodnotu deseti korun. Za to máš dvě dvanáctky nebo čtyři desítky, to už je jedno. Osobně bych navrhoval jít někam na desítku.“

„Jak chceš, mně je to jedno. Hlavně ať nejdem dlouho.“

Míjeli jsme okna hospody, doléhal k nám šum a větrák vydechoval ten nezaměnitelný pach českých pivnic a výčepů. Pinky už držel ruku na klice, ale já jsem si všiml zažloutlé cedulky za jedním z oken.

„Stůj! Tohle není Raj. Tohle patří pod HaR, Hotely a restaurace, státní podnik, je to tu napsaný.“

„To je škoda, pivo tu maj celkem dobrý.“

„Tak pudem jinam.“

„Ale ne, zajdem sem na jedno a pak budem chlastat někde jinde za lístky, jo?“

Hospoda byla obsazená, stěží jsme našli dvě místa u stolu, politý ubrus, ale lepší než nic. Pivo roznášela ženská v umouněném bílém plášti a s kovovou sponkou ve vlasech. Sedli jsme si a Pinky mi vyprávěl o fabrice, a jak ho to všechno sere, ani jsme si nenechali napsat účtenku a zaplatili jsme rovnou, jen co hostinská položila püllitry před nás. Poslouchal jsem Pinkyho stesky a čekal, až ho pustí jeho existenční témata a začneme se bavit o kravinách, jenže nějak to nepřicházelo. Už jsme měli dávno dopito a on pořád mluvil. Když jsme se konečně zvedli a vyšli před hospodu, nadechl jsem nějaký stesk, který mi úplně zmáčkl srdce, nevěděl jsem, kde se vzal, a tak jsem musel říct nahlas pár prostých slov, abych to nějak zahnal.

Zamířili jsme s Pinkym na náměstí a sedli jsme si do celkem dobrého lokálu, čisté ubrusy, jen namodralá clona cigaretového kouře ležela na celém sále. Vzal jsem do ruky jídelní lístek zasunutý v průhledné fólii a uviděl jsem ten samý znak, stejnou hlavičku, HaR, nastavil jsem to Pinkymu před oči.

„To se na to vykašlu, kde je náká hospoda pod RaJ, vždyť jich musí být plný město, no ne?“

„Ty tvoje lístky jsou pěkně na hovno, radši si to normálně zaplatíme a zůstaneme tady.“

„Blbost, dáme si tu pivo, když už jsme tu, ale pak najdem hospodu, kde tyhle lístky berou. To by byla škoda, mám jich plnou kapsu.“

Hospodský nám donesl dvě plné sklenice a já jsem raději začal mluvit první, aby Pinkyho náhodou zase nenapadlo bavit se o fabrice a nočních šichtách.

„Hele, co je to za auto, jak si na něj brousíš zuby?“

„Renault, dobrej koráb, známej ho dotáh přímo z ciziny, ale už ho prdnul. Není to ale zlý, je vzatej na předeek, pravej blatník a trochu nárazník a pravý dveře. Dává ho dohromady a pak ho chce střelit. Láká mě to, ale kde sebrat prachy?“

„Řekni tchánovi.“

„Seš blbej? To radši budu jezdit na kole. Ten je spokojenej, když mě vidí dvakrát do měsíce, a mně to připadá ještě moc často.“

Restaurace se zaplnila, Pinky vykládal o autech, to bylo jeho. „... pořádněj silnej auťák, to je můj sen číslo jedna, člověče. Jel jsi někdy s nákým takovým autem, řídil jsi ho? To je pocit jako bejk, ty vole, jenom polechtáš plynovej pedál a cejtíš, jak to vystřelí, jak tě ta síla táhne dopředu, ty kobyly pod haubnou, cejtíš ten vodpich v rukách na volantu, v zádech, v koulích, rozumíš, když to rozjedeš na rovině na sto vosumdesát, motor jde tiše jako šicí stroj, jen tak šumí a ty prostě jedeš. A v zatáčkách to dřepí, vnímáš, že se to nehne, drží na silnici jako přisátý. V takovém autě už se cejtíš jako svéprávněj člověk, jako dospělej chlap...“

Než jsem dopil sklenici, Pinky vypil ještě jedno pivo navíc a vstával od stolu. Chtěl jsem zůstat, ale Pinky už platil u výčepu, a tak jsme znovu vypadli na ulici, už bylo šero a podél domů se ploužily šelestící stíny lidí. Na vysoké budově na rohu svítil červený nápis BUDUJ VLAST, POSÍLÍŠ MÍR. Pinky se zašklebil a chtěl jít dovnitř toho domu, už stál na posledním schůdku přede dveřmi, že se jich tam zeptá, co má to heslo znamenat, ať mu to vysvětlí, jak posílí mír, když bude budovat vlast, jak přesně to funguje, to posilování míru. Ale pak si vzpomněl na své stravenky v zadní kapse kalhot a přestal lomcovat zavřenými dveřmi z hliníku a skla. Dál jsme pročesávali město.

„Hele, tady za rohem je hospoda, tam chodívá takovej zvláštní chlápek. Nosí vždycky sako a šátek kolem krku, kouří doutníky jako Churchill, tahá s sebou dvě tašky nabouchaný knížkama a ty přímo v lokále prodává. Já se v tomhle nevyznám, ale tebe by to mohlo zajímat, prej tam nosí takový ty, co se na ně stávají ve čtvrtěk fronty před knihkupectvíma.“

„Tak jo. Tam zajdem. A ta hospoda je RaJ, nebo HaR?“

„Nevím, ale to je jedno. Nemusíme se tam dlouho zdržovat, jenom se mrkneme, jestli tam ten chlápek je, nebo není.“

V malém útulném sálku bylo úplně nabito, nedostali jsme se k žádnému stolu, tak jsme si dali pivo jen tak na stojáka u pultu, upíjeli jsme a rozhlíželi se po místnosti, ale podivného

knihkupce jsme nezahlídlí. Pinky se pak ještě pro jistotu zeptal jednoho štamgasta, ale ani on nevěděl, jestli dotyčný dnes přijde. A tak jsme šli zase dál, protože od stání nás bolely nohy a Pinkyho stravenky tu stejně neplatily.

Další restaurace, na kterou jsme narazili, byla trochu dál od náměstí, jenže byla taky HaR. Ale Pinkymu se tam líbilo, přisedli jsme si ke skupince starších chlapů, byli hluční a hodně kouřili, překřikovali jeden druhého a od vedlejšího stolu přicházel také rachot, hráli tam karty o peníze, bulku nebo mariáš, mince a bankovky házeli doprostřed stolu. Točilo se tu dvanáctistupňové pivo za čtyři koruny osmdesát haléřů, Pinky objednal další rundu a já už jsem cítil, jak se mi pivo šplhá do hlavy, pil jsem pomalu, věděl jsem, že moc nevydržím, a Pinkymu bych stejně nestačil. Řvali jsme si do ucha, abychom se slyšeli a abychom překřičeli ty ostatní kolem nás. V bavlňovém tričku, ve vlasech, na kůži, všude ulpíval pach cigaretového dýmu a mastných výparů.

„Pinky, ještě se musíme stavit tam, co pracuje ta servírka, jak jsi mi psal, že mi ji ukážeš. Kde to je?“

„Kousek odtud, ale maj tam nejhorší pivo.“

„Ale třeba to spadá pod RaJ, tak bysme tam mohli udat ty tvoje lístky.“

„Hm, to je možný. Dáme si tady ještě jedno a pudem.“

„Já už nechci...“

Podíval jsem se vedle sebe na hustě popsanou účtenku našich sousedů. Strejc s ohromným břichem, kvůli kterému musel sedět dál od stolu, takže vlastně neseděl vedle mě, ale za mnou, se na mě usmál a zamrkal.

„To je teda výkon,“ kývl jsem uznale při pohledu na počet čárek na podlouhlém lístku.

„To nic není,“ mávl tlustý pán rukou.

„Pánové, něco vám teď povím, poslouchejte dobře,“ spustil plešatý starý pán naproti, „pamatuju, když jsem byl mladej kluk, někýho Fořta, von dělával kočího u statků tady kousek

za městem. Vážil něco přes metrák a kočíroval těžký tažný valachy, takový, co stahují klády v lese nebo tahají velký těžký kočár. Tak tenhle Fořt, břicho měl jak lejt a ruce v zápěstí silný asi tak, jako má tady mladej stehna, se jednou vsadil s chlapama ze statku, že vypije padesát piv v kuse a nepude se vychcat. Nikdo mu to nechtěl věřit, a tak se vsadili, ustavili sekundanta, kterej měl na všechno dohlížet a dělat čárky na futro za vypitý piva. A ta sázka zněla tak, že když Fořt ty piva vypije a vydrží během toho nejít na záchod, ti chlapi, co prohrajou, zaplatí všechny ty piva, telecí párky pro sekundanta a uzený s křenem pro Fořta, aby moh zajíst těch pětadvacet litrů piva. Tak to rozjeli a díval se celej dvůr, z celýho hospodářství se sjeli lidi, aby to na vlastní voči viděli. Fořt měl krizi po sedumnáctým pivu, ale pak se zatáh a lil to do sebe, mezitím vodpočíval a procházel se a trochu zajídal tím uzeným a dva dni starým chlebem a těsně před koncem byl už tak voteklej a rudej, že to vypadalo, že normálně praskne, jako když se ovce na pastvě přežere mladý namoklý trávy a nafoukne se. Nakonec do sebe nalil i to padesátý pivo, voči mu lezly z důlků, držku měl celou fialovou, už vůbec nemoh chodit, mluvit ani hejbat rukama, jenom seděl, celej rozteklej, votevřenou hubu a bečel jako tele, fakt, nekecám, viděl jsem to tenkrát na vlastní voči, jak k němu přiskočili dva chlapi, postavili ho na nohy a rozepli mu kalhoty, Fořt se jen tak břichem převalil přes voje u žebříňáku a chcal tři čtvrtě hodiny, teklo to z něj jak z hydrantu přes dvůr a po pěšině dolů ze stráně, normální potok, a úplně to vyplavilo maštal s mladým dobytkem, co stála pod kopcem, jalovice se v tom brodily po kotníky a přespat musely na pastvě, než to druhej den hovnocucem vodčerpali...”

Polovina našeho stolu se po tom strašném příběhu začala podivně kroutit a okamžitě musela na záchod, strejcové, co zůstali v klidu sedět, se nám smáli, až se jim pивní pupky natřásaly. Nakonec jsme se s nimi rozloučili a vyrazili jsme s Pinkym do hospody, kde roznášela servírka, se kterou by si starouš Pinky hrozně rád něco začal, jenže to nešlo, byl už ženatý a měl

dvouletého syna a navíc sám byl malý, zavalitý, s prošedivělými vlasy na skráních, a servírce bylo devatenáct, vlasy zlaté a oči nebezpečně zelené. Jenže když jsme tam přišli, nevšímala si ta holka nejen Pinkyho, ale ani mě, seděli jsme u stolu v koutě a piva jsme se nedočkali, Pinky byl dotčený a došel po půl hodině pro dva půllitry k výčepu sám. Na parapetu ležely noviny, Pinky je vzal a přistrčil přede mne. Byly celé zaprášené, ale kupodivu jen dva dny staré.

„Čti mi, vole.“

„A co?“

„Stačí jen titulky, to zbýlý už si domyslím.“

Otevřel jsem tedy noviny a přelétl očima stránky, KRONIKA OSVOBOZENÍ, ZASEDÁNÍ RVHP V MOSKVĚ, PRO INTENZIFIKACI VÝROBY KRMIV, ORIENTOVAT SE PODLE POTŘEB ZÁKAZNÍKA...

„Hm, žádná katastrofa? Žádný atentát, zemětřesení?“ předstíral Pinky zájem.

„Jo, počkej, hladomor někde v Africe.“

„To znám, náš generální tajemník jim tam pošle letadlo sušenýho mlíka.“

„Cože?“

„Sušený mlíko jim pošle. Jako když tam někde v Etiopii nebo kde přišlo to sucho a vyschly oázy a artéský studně, tak náš generální tajemník ústředního výboru jim poslal sušený mlíko jako bratrskou pomoc ze socialistického tábora. Chápeš to, ty vole, sušený mlíko jim do té pouště poslal! To je kondolence, vole, do čeho si ho asi mohli rozdělat, to sušený mlíko, když neměli vodu...“

Pokrčil jsem rameny. Pinky seděl trochu schlíple s lokty na stole, snad si prohlížel svůj odraz v zrzavé hladince polovypitého piva. Položil jsem noviny zpátky, pod nimi byl ještě jídelní lístek naklepaný na stroji přes fialový kopírák, mrknul jsem na něj, zase HaR, Pinkymu už to bylo jedno.

Blížila se zavírací hodina, lidí ubývalo. Pinky už skoro usínal na stole pod tíhou vypitých piv, dlouze zívá a podíval se na mě zastřeným pohledem.

„Víš, co je můj životní přání číslo dvě?“

Mlčel jsem a pozoroval servírku, jak kolem nás zvedá židle a pokládá je na stoly nohami vzhůru, bylo pět minut před desátou hodinou.

„Chtěl bych mít jednu hospodu. Svoji hospodu.“

„Jako úplně svoji, aby ti patřila?“

„Jo.“

„Tak to ses měl narodit jinde, tady jsou všechny státní, RaJ a HaR a tak, znáš to.“

„Je to hovadina, já bych jim ukázal, debilům, jak má vypadat pořádná hospoda,“ tloukl se pěstí do čela a druhou rukou šmátral v kapse kalhot a hodil na stůl pomačkané stravenky. Prohlížel jsem si je, bílé potištěné lístky, a pak jsem vyprsknul smíchy.

„Co děláš, vole...“

„Podívej se, co je na těch stravenkách napsáno.“

Pinky si vzal ode mne aršík bílých kuponů a brejlil na ně, napadlo mě, jestli vůbec ještě vidí.

„Ty nevidíš, co je tam za písmena?“

„No, je tam 10 Kčs.“

„To jsou číslice, ale nad tím, co je napsáno.“

„Nad tím je... HaR. Ty vole, jak to?! Jak to HaR? Já jsem měl za to, že mám RaJ!“

„To znamená, že všude, kde jsme byli, jsme mohli platit těmahle lístkama a nemuseli jsme se trmácet od hospody k hospodě.“

„Teď seš chytřej. Jak je to možný?“

Pinky bědoval a já jsem odešel na záchod, nad umyvadlem jsem se díval do svých zarudlých očí, otřel jsem si zpoceně čelo, všechno kolem trochu hučelo, vrátil jsem se do prázdného lokálu s lesem zvednutých židlí. Pinky taky vstal a šli jsme po dlaždicích ke dveřím.

„Víš, co mi řek vrchní? Ptal jsem se ho na ty stravenky, když jsi byl na hajzlu.“

„Co ti řek?“

„Že RaJ, rozumíš, RaJ, Restaurace a jídelny, už neexistují, že už je ten podnik zrušený...“

Na chodníku na nás spadla vlhká osvěžující noc, vydali jsme se na sídliště pěšky přes celé město. Přes silnici naproti nám přecházely dvě dívky v krátkých sukních, na nohou sandálky, byli jsme všichni čtyři v tu chvíli pod jedním tmavým šumícím nebem. Pinky to na ně zkusil.

„Nazdar šťávy, kam tečete?“

Zasmály se, ale nezastavily, jen pár metrů za námi se ještě ohlédly, nechtěly s námi mít nic společného. Na začátku sídliště, na prvním paneláku u silnice, byl černou sprejovou barvou nastříkán veliký nápis: NEPODLÉHEJTE NADĚJI!

Pinky a já jsme spali až do deseti hodin dopoledne, otevřel jsem oči jako první, vstal jsem a pustil oknem do ložnice čerstvý ranní vzduch. Když jsem se obrátil zpátky, udiveně jsem zůstal stát, to, co jsem uviděl na Pinkyho polovině manželského letiště, jsem nechápal. Na polštáři, na příkrývce, na prostěradle, na Pinkyho hlavě, v jeho vlasech a všude kolem bylo rozmatlaného něco mastného nebo lepkavého, takové hnědé a béžové bláto. Hlasitě jsem zakřičel a Pinky ani nemohl otevřít oči, protože měl tím vším přilepená víčka. Posadil se na posteli a rozhlížel se kolem sebe, nechápal nic stejně jako já. Pak odněkud zpod pokrývky vytáhl umělohmotnou krabičku, byla to průsvitná čtvercová krabice od nanukového dortu, ještě v ní byly zbytky čokolády a rozehřátého smetanového krému. Pinky vyskočil z postele, zavrával a přidržel se nočního stolku.

„Markéta mě zabije, až tohle uvidí.“

Pinky klesl na koberec před postelí a v tureckém sedu lamentoval a prsty si probíral spleené vlasy, s takhle natuženým účesem vypadal dost punk. Začal jsem se smát, až jsem se musel chytat záclon, abych neupadl.

Když jsem se uklidnil, slyšel jsem sprchu a šplouchání vody z koupelny. Pinky za chvíli vyšel s mokkými vlasy a v županu, vypadal jako Balzac, sedl si do křesla a dlouze oddechoval.

„Cos dělal s tím nanukáčem?“

„Co..., když už jsi spal, tak jsem se vzbudil hladý, to se mi stává, víš, když takhle v noci odněkud přídu. Hrnú se vždycky do ledničky a sežeru, na co přídu. Jenže včera tam vůbec nic nebylo, jen ten polárkovej dort v mrazáku. Vzal jsem si ho do postele a jed jsem, no a pak jsem asi usnul.“

Pinky vstal z křesla a odešel do ložnice, pomalu stahoval prostěradlo z postele a povlečení z polštáře a přikrývky. Sledoval jsem ho a cukalo mi v koutcích úst.

„Nečum a napušť vodu do vany.“

„Už se ti tohle někdy stalo, Pinky?“

„S nanukáčem ne. Ale už jsem jednou spal se štanglí salámu, taky s papírem od sušenek a jednou jsem se celou noc válel v so-lenejch arašídech.“

Za okny ty samé stejné betonové stěny, jen víc svítily, když na ně dopadaly sluneční paprsky, nacpali jsme s Pinkym do napuštěné vany umazané prostěradlo a povlečení. Potom jsme se-
děli v obývacím pokoji a hrála televize. Z bytu nad námi bylo sly-
šet dětský pláč a potom to ustalo. Pinky vypnul televizi a na chvíli
bylo ticho jako v akváriu. Bolela nás oba hlava, a tak Pinky vzal
z kuchyně kostkovanou nákupní tašku, dal do ní dvě tenisové
rakety a trička a míčky a vyrazili jsme na hřiště. Antukový dvo-
rec byl přímo uprostřed sídliště, obehnaný plotem s vyvrácenými
vrátky, byl vysušený a samá díra, prášilo se na něm při každém
kroku, místo sítě bylo natažené tlusté lano. Kolem posedávaly
na lavičkách mladé maminky s kočárky, byl všední den.

Pinky a já jsme si hráli na Wimbledon, já jsem byl Ivan Lendl
a Pinky byl John McEnroe, potom jsme si vyměnili strany a Pin-
ky křičel, že je Adriano Panatta a já že jsem Tomáš Šmíd a hráli
jsem o Davisův pohár. Jedna matka u kočárku si ťukala na čelo
a ptala se Pinkyho, kolik je mu let, a napomínala ho, aby tak ne-
řval, nebo jí vzbudí dítě. Pinky jí řekl, že je pitomá, měl už úpl-
ně propocené tričko, funěl jako prase a volal: „Já jsem Martina
Navrátilová, a ty?“

„Já jsem Hana Mandlíková,“ zavolal jsem nazpátek přes natažené lano a hráli jsme si na tenisový Pohár federace. Ale míčky na hrbolatém povrchu špatně odskakovaly a my jsme se bořili nohama do děr v antuce a někdy nebylo vůbec poznat, jestli míček proletěl nad lanem nebo pod ním. Když slunce stálo v tom nejvražednějším úhlu, přestalo nás to bavit. Poplácal jsem Pinkyho po ramenou. „Hrál jsi skvěle, fakt, seš king.“

„Hm, tak možná pára z kingova hovna,“ zabručel Pinky.

Vlekli jsme se zpátky sídlištěm po horkém asfaltu, nohy jsme měli až po kolena zaprášené cihlovým prachem.

Dusné odpoledne napouštělo sídliště svým nenápadným jedem, únavou a malátností po tučném obědě. Snažili jsme se s Pinkym přemoci ospalost a pokládali jsme na podlahu v polo-prázdném dětském pokoji nový koberec, do té doby stál srolovaný v koutě. Potom mi Pinky ukazoval fotografie ze své svatby, byly naházené v krabici od bonboniéry, ženich v černém vypadal jako vosková figurína, dost jsem se nasmál.

A nakonec jsem si přehodil batoh přes rameno a vyrazili jsme pěšky přes město k nádraží. Pinky se celou cestu kabonil, koutkem oka jsem ho sledoval, a když se mi zdálo, že zachmuřeněji už vypadat nemůže, najednou se mě zeptal: „Co se tak mračíš?“

Trochu mě to zaskočilo, ale jeho nálada na mě asi přecházela, aniž jsem si to uvědomoval.

„Za měsíc jdu na vojnu.“

„No a co? Rok to tam vydržíš, čeho se bojíš?“

„Já se nebojím.“

Šli jsme dál, Pinky se trochu nervózně usmál, neznělo to ode mne příliš věrohodně, kopal do šutrů a zmačkaných plechovek.

„To já mám strach.“

Podíval jsem se na něj.

„Ty? Z čeho?“

Zvedl oči nahoru k obloze.

„Z toho nahoře.“

„Ty myslíš... to, jako... Boha?“

Pinky se na mě soucitně podíval, zašklebil se a nevěřicně nade mnou zakroutil hlavou.

„Z nebe kouká Lenin, vole.“

„Jdi do hajzlu.“

„To si piš. Aspoň z tý naší půlky nebe. Žil, vole, žije a bude žít, vole. Čet jsem to u nás ve fabrice na nástěnce.“

Procházeli jsme tou nejzoufalejší městskou čtvrtí, které se tu říkalo Bronx. Plesnivé stěny starých domů, zaprášená okna, papírky a odpadky v roztřískaných výkladech. Pinky se kolébal vedle mě, čím déle jsme kráčeli, tím víc jsem cítil, že už oba myslíme na to, až zase budeme každý sám u svých záležitostí a věcí, co nás čekají. Už nebylo co povídat, nemělo už cenu o ničem začínat, na těch pár minut. Nádraží už z dálky tlouklo a vyzvánělo, zastavil jsem se před špinavými prosklenými dveřmi nádražního bufetu. Měl jsem sucho v krku, ale Pinky už nechtěl jít se mnou dál, stáli jsme na chodníku.

„Tak se vopatruj u těch zelenejch, a až se tam trochu zabydlíš, tak dej vědět.“

„Hm.“

„A co budeš dělat potom? Vrátiš se tam k vám na vesnici?“

„Nevím.“

„No jo, co bys tam dělal, s diplomem z univerzity,“ odpověděl Pinky za mě.

Plesknul jsem svou úzkou dlaní do jeho nastavené pracky s bachratými prsty. Potom jsem ho viděl ještě chvíli z restaurace přes okenní skla, zhrzeného milovníka silných vozů a hoteliéra zkrachovalého ještě předtím, než mohl začít s hoteliérstvím.

Stál jsem u stolu nádražního bufetu a pil žlutou lepkavou limonádu, o jeden stůl blíž ke dveřím stáli u piva dva chlapi, starý šedý nádražák a cikán ve vytahaném odřeném saku. Podpírala je deska stolu a odpolední vysílání rozhlasové stanice Hvězda, které šlo z nějakého reproduktoru. Shrbená žena v zašlém svetru utírala mokrým hadrem umakart a odnášela nádobí,

postupovala od výčepu k nám, nadzdvihl jsem mlčky sklenici, když se zastavila u mě. Unaveným krokem se došourala k mým sousedům.

„Tak, páni...“

„Já nejsem pani, já jsem chlap,“ dotčeně se ohradil nádražák.

„Já jsem neřekla pani, řekla jsem PÁNÍ,“ protáhla nevzrušeným hlasem šedovlasá žena a utřela desku stolu pod jejich nadzvednutými půllitry.

Tam venku za sklem bufetu chodili lidé, svítilo slunce, poslední srpnový den roku devatenáct set osmdesát osm. Mrknul jsem na hodiny nade dveřmi, byly zaprášené i uvnitř, rafičky i ciferník. Ještě jsem měl čas, ale už to ve mně trochu škubalo, nějaký neklid nade mnou, všude kolem a hluboko ve všech věcech, které jsem vnímal. Dal jsem si hlavu do dlaní a usilovně jsem se pokoušel přemýšlet o tom, co zabíjí Pinkyho a co je to sakra se mnou.

Baladička

Seděl jsem na návsi na trávníku zády opřený o plot zahrady. Začínalo jaro. Na palouku vedle silnice se popásal Martin, hnědák s bílou lysinou a unavenýma očima. Čekali jsme spolu na nákladní auto, které bylo objednané z městských jatek. Měl jsem pocit úplného prázdna a únavy z odvážného odpoledního slunce, které už trochu připalovalo. Nemyslel jsem na nic, ani když jsem u Boháčů v maštali Martina hřebelcoval a čistil mu háčkem kopyta. Nemyslel jsem už na spokojený obličej pana Boháče, který byl rád, že už se konečně může zbavit starého vysloužilého valacha, co mu jenom ujídal seno. Oves mu ten starý lakomec stejně nedával. Tak rád mi otevřel maštálku a já jsem naposledy přišel za Martinem. Přece jsem mu nedávno slíbil, že ho od sud odvedu, a tak jsem slib splnil, i když úplně jinak, než jsem si představoval. Neposlouchal jsem zbytečné řeči starého Boháče ani jeho syna, který za námi přišel do stáje. Byla to naše prohra, moje i Martinova, a teď jsme si to museli odtrpět. Moje mysl byla rozostřena už několik dní, od nedávného pohřbu pana Stránského, ze kterého jsem se vrátil zrovna za takového odpoledne, jako bylo tohle. Nemyslel jsem už ani na podrobnosti, události se daly do pohybu nezávisle na mně.

Martin se popásal, na pár minut volný, ale stejně dýchal chřípím ten smutek ze vzduchu, tu dlouhou bolest svého posledního jara. Na nebi načechraný selský barok a na návsi dvě polorozpadlá opuštěná stavení. Vítr mě uklidňoval a hladil po vlasech. Na co teď přemýšlet o tom, jak mu to na jatkách udělají. Říkají se různé věci, jak řezníci poráží dobytek, elektrickými kleštěmi nebo pistolí nebo sekerou...

Už uběhla třičtvrtěhodina, co jsem trochu nervózně Martina odvažoval od žlabu. Když překročil svýma štíhlýma nohama práh stáje, šel za mnou klidně a poslušně. Věřil mi. Z trávy šla vlhká vůně, na zápraží jednoho domu zíval starý pes a za kopcem vyčníval vršek ohromného sila, stříbřité stavby s čerstvě zamalovanými komunistickými hesly, do které se svázelo obilí z polí ležících okolo dalších šesti vesnic, jako byla tahle. Auto se

náhle objevilo v dálce na kopci, právě před silem, jako by vyjelo z něho. Celý ten kilometr, který nás dělil v tom okamžiku, kdy jsem auto zahlédl, se pomalu smršťoval. Naposled jsem se díval na pasoucího se Martina. Ptal jsem se sám sebe, jestli vůbec někdy můžeme vychutnat právě probíhající vteřinu, minutu, vždyť čas není, jen hodinky tikají a nákladní auta urážejí vzdálenosti po asfaltových silnicích.

Zvedl jsem se na nohy a popošel k Martinovi, zapletl jsem mu prsty do hřívky a dýchal jeho pach, pažemi jsem mu lehce sevřel šíji, abych ho uklidnil před rámusem příjíždějícího auta. Zastavilo u krajnice před námi, z kabiny seskočil řidič a z druhé strany závozník. Řidič měl trochu prošedivělé kudrnaté vlasy a flegmatické pohyby, závozník byl neoholený a opilý, to jsem poznal hned, a když na mě promluvil, měl drsný hlas a kalné oči. Řidiče jsem poslal k Boháčům s lístkem k podepsání a pro veterinární potvrzení. Závozník zatím sklopil zadní čelo starého otlučeného trambusu, otevřel dvoukřídlá dvířka zajištěná řetězem a pak ještě jednu zábranu, která předělovala vnitřek vozu na dvě poloviny. Zeptal se mě, jestli má přinést z kabiny obušek, nebo jestli můžu půjde na korbu vozu dobrovolně.

Přiblížil jsem se pomalu po trávě k Martinovi a chytil ho za ohlávku. Dovedl jsem ho k autu, pak jsem na chvíli ucítil jeho zaváhání, slabý odpor šíje a předních nohou, ale vzápětí rozvážně vystoupal po šikmé plošině temného vozu. Došli jsme do zadní poloviny přepravního prostoru, blíž ke kabině vozu. Sám jsem Martina uvázal do kroužku ve sloupku přední stěny. Když jsem od něho odcházel, přešel jsem dlaní od nozder po tváři až k šíji a pak po vyhublém boku. Potom už jsem stál na slunci a zadní čelo se zlověstně pomalu vracelo zpátky, aby uzavřelo únikovou cestu a poslední bláhovou naději.

Počkal jsem na řidiče, závozník zatím močil u zadních kol. Řekl jsem řidiči, že bych chtěl jet s nimi, ale odmítl, že v autě není místo pro tři. „Sednu si doprostřed na motor,“ řekl jsem a vytáhl z kapsy u bundy láhev chalupářské pálenky.

„Ale my jedeme ještě pro další dobytek,“ odpověděl.

„To mi nevadí, vemte mě.“

Řekl jsem to asi dost pevně. Závozník se ke mně domotal, vzal si láhev a vybídl mě, abych nastoupil. Řidič už nic neříkal, tak jsem vylezl do kabiny, sedl jsem si na kryt motoru mezi řidiče a závozníka, nohy jsem nechal spuštěné na stranu k závozníkovi, který si přisedl víc ke dveřím. Bylo to hodně nepohodlné, ale řidič už startoval, auto se rozdrncalo po špatné silnici a závozník otevřel láhev pálenky. Před každým napitím mi nabízel, nechtěl jsem, on pil s přestávkami po celou cestu, chvílemi usínal a chvílemi se probouzel, jak se střídaly hladké úseky silnice s horšími. Motor řval, prach vnikal do kabiny a pálenka voněla a já jsem začal vyprávět o tom koni za námi, protože řidič, který na závozníka vůbec nemluvil, chtěl, abych něco říkal. Snad měl na něho vztek nebo se bál, že usne za volantem.

Zpočátku se mi vůbec nechtělo mluvit, ale cítil jsem to trochu jako povinnost, nějak je cestou zabavit, když mě vzali s sebou. A tak jsem žvanil jako vděčný stopař, musel jsem překřikovat motor, aby mě řidič slyšel. A on jen mlčel, celou cestu, stejně jako střídavě spící a bdící závozník. Byla to podivná dvojice. A Martin, ten stál za našimi hlavami na korbě nákladáku, takže neslyšel nic. A i kdyby slyšel, tak by tomu asi stejně nerozuměl.

„... tenhle kůň tahal taky žebříňák a valník a vobracečku na seno a taky nosil jezdce a patřil panu Stránskému, kterej byl můj nejlepší kámoš. Vlastně to byl kámoš mého táty z mládí a přes něj jsme se poznali. Pan Stránský byl starej koňák a znalec života, i když teď na starý kolena poznal hlavně dřinu, jak se pořád pachtil sám na svém hospodářstvíčku, se sušením sena, s krmením dobytka a se vším, co k tomu patřilo. Já jsem byl vždycky z práce vysezenej, když jsem vosum a půl hodiny dřepěl v kanceláři. A tak jsem ho chodil vobčas navštěvovat a v létě jsem mu trochu pomáhal se senem a tak. Von byl chlap jako hora a měl vohromný břicho, který mu lezlo z košile, už se hůř hejbal i hůř dejchal, a když byly hice, teklo z něj proudem, jak se potil.

To nosil v létě vždycky takový starý tílko samá díra, drželo pohromadě už jenom silou vůle, a plátěný kalhoty a na pleši vybledlou kšiltovku. Pár let už byl v invalidním důchodu, vlastně ani nevím, kvůli čemu, ale kouřil furt jak továrna a jeho spotřeba piva, hlavně v létě, byla slušná. Když mi podával ruku, měl dlaně jako struhadlo. Dřív než dostal pan Stránský důchod, jezdil dělat do města, do nějaký fabriky, kde se vohybal plech nebo tak něco. A to hospodářství měl k tomu. Ale teď poslední dobou už žil jen prací v maštali a na loukách, kde sekal trávu a sušil seno pro krávy a koníka. Martin tahal každě den žebříňák s čerstvě nasečenou trávou a vobčas ho pan Stránský zapřáhnul do valníčku a vyjeli do města pro vobilnej šrot nebo pro voves. Ale nakupovat do krámu jezdil pan Stránský většinou v pátek a to sednul do svýho modrýho fiata. Vyjížděl s ním jenom na sváteční jízdy, když dělal ve městě velký nákupy, to se pak vždycky hodil do gala, voholil se a vyrazil. Jinak mlíko nekupoval, to měl vlastní, takže přes tejden mu stačil chleba a rohlíky, který kupoval v krámku na vsi, maso měl zavařený v plechovkách, a zapomněl jsem na pivo. To kupoval zásadně po bednách. Taký kupoval nakládaný vokurky. Von byl pan Stránský hrozně štedřej a pohostinnej člověk. Každýmu hned votvíral pivo a nalejval panáka, takže bylo docela umění vodejít z takový návštěvy ve střízlivým stavu, případně po dvou. Zasedli jsme ke stolu v jeho kuchyni, von pustil televizi a votevřel lednici. Vždycky měl nějaký vepřový maso, buď upečený, nebo votevřel plechovku, nebo vodříznul kus uzenýho. K masu chleba a křen nebo vokurky a pak už to jelo, pivo, rum, pivo, rum a čas letěl jako splašenej. Vo návštěvy neměl pan Stránský nouzi, někdy se stavil nákej soused, jindy listonoš s důchodem, vobčas já a pak tu byli kámoši z města a s nima dámský návštěvy, u toho jsem teda nikdy nebyl, ale po takovejch bouřlivejch večerech a nocích pak druhej den pan Stránský chodil jako po vobrně, celej den vzdychal a utíral si pot, když se vlek vedle žebříňáku, kterej táhnul Martin. Bolela ho vždycky hlava a přísahal, že už nechá chlastu a ženskejch.

Von byl vdovec, už asi deset let, takže si nemoh stěžovat, že s ním doma nikdo nemluví, protože byl stejně sám. A tak vždycky říkal, že když je po tahu, tak se jeho pes urazí a krávy nepustí najust mlíko a prasata nežerou, prej za trest, že z něj táhne pivo a rum. A pak si zapálil cigaretu a vyprávěl mi, co se v noci dělo, v tomhle neměl moc zábrany, jenže já jsem se rozmejšlel, jestli mu mám všechno věřit, co říkal, že zvládnul dvě ženský najednou a tak dál, to se mi při jeho věku a kondici moc nezdálo. Ale vždycky jsem ho vyslechnul, protože von sám se rád poslouchal. Ale každému pan Stránský doma taky nenalil a ne každého v chalupě rád viděl. Když se potkal v hospodě se starým Boháčem, sedlákem ze vsi, kterému z družstva teď po revoluci vrátili pole a dobytek a stroje, měl ještě dlouho potom vždycky mizerou náladu a nadával, kudy chodil. Když jsem byl náhodou v tý době u něj, musel jsem vyslechnout hromobití. Česal jsem třeba v maštali Martina a pan Stránský seděl na vobráceným škopku a vymejšlel pro Boháče ty nejhorší jména. Možná v tom bylo ještě něco jinýho, třeba nějaký starý nepřátelství nebo hádka, nevím přesně, ale hlavně šlo vo to, že Boháčů stáli vo jeho kus políčka a louku, který byly zaklíněný mezi jejich dvěma velkejma kusama pole. Zkrátka Boháčů polnosti by byly celistvý, až na ten kus louky a pole pana Stránskýho, který do nich zasahovaly. Někdy zašel Boháč i se synem, kterému mohlo bejt něco přes třicet a kterej byl stejně protivnej jako tatík, přímo za panem Stránským domů a hučeli do něj voba dva, aby jim prodal nebo propachtoval ty svý pozemky. Jenže von je vždycky nějak vodbyl a nechtěl ani slyšet vo tom, že by se měl vzdát toho pole a tý loučky, která živila Martina a krávy Olinu a Jitku. Boháčů to u pana Stránskýho neměli dobrý, říkával vo nich, že jsou to lakomci a vyřídíuši a že by ho nejradši vokradli. Ten vztek z něj úplně stříkal jako z hadice, ještě že mě pan Stránský nikdy neviděl, jak jsem votočenej ke koni, vyčesávám mu ze srsti prach a cloumá se mnou smích. Jenže Boháč byl vopravdu takovej lakomej sedlák, kolovala vo něm po vsi historka, že ztratil někde

na silnici peněženku se sedmi tisícema, a když mu ji poctivej nálezce přines až domů, chňapnul po ní a zabouchnul dveře, ani nepoděkoval. Takže to byl starej Boháč. Ale byly chvíle, kdy byl pan Stránský dobře naloženej a seděli jsme spolu na zápraží jeho chalupy, kde si sám uklízel, vařil i pral, a von vyprávěl vo koních a vo ženskejch za svejch mladejch let, protože tenkrát bylo prej lepší vobojí. Na podzim a v zimě jsme se vídali málo, někdy jsem se stavil třeba na Mikuláše s flaškou a jednou na Vánoce jsem sebral doma náký cukroví do pytlíku, abych udělal panu Stránskýmu radost. Ale když jsem mu to předával, mžoural na mě nabručeně a brblal, jestli mi neruplo v bedně, von totiž na sladký nebyl, tak jsem to pak v maštali nacpal všechno do huby Martini, kterej stříhal ušima vod samý radosti. Přes zimu jsem se vždycy těšil na jaro a hlavně na léto. A loni na jaře, teď to bude přesně rok, jsem potkal Moniku, tam ve vsi v krámku. Měla tmavý vlasy, skoro černý, jen když na ně dopadalo v určitý chvíli světlo, vysvítíl z jejího účesu hnědej vodstín, takový skoro vokrový světlo a ta barva, je to možná blbý srovnání, ten vodstín jejích vlasů, to bylo nemlich to samý jako barva srsti u Martina, kterej je černej hnědák. Když jsem za ní stál u tý kasy už potřetí, tak jsem jí tenkrát řek potichu do ucha, aby počkala u dveří krámu, že jí musím něco důležitýho říct. Ani ke mně nevotočila hlavu, jen s ní tak trochu pohnula a pak zaplatila a já jsem byl zvědavej, jestli venku počká, nebo pude jako vždycy ke svýmu autu, který jsem už pár dní vídal parkovat u vrat jednoho stavení na návsi naproti krámu. Byla to červená škodovka s mosteckou poznávací značkou MO. A když jsem přišel na řadu a zaplatil, tak vona stála za dveřma s nákupem v ruce, všechno měla ve dvou papírovejch pytlíkách, protože nesnášela nákupní tašky, jak jsem se pozdějc dozvěděl. Dívala se na mě, jenom se dívala a nic neříkala, tak jsem se nadejchnul toho vlhkýho vánku, kterej pořukoval na návsi, a řek jsem jí vo tom nešťastným přirovnání, který mě napadlo tam v krámu, když jsem se díval na její vlasy, ale abych to trochu zachránil a nevypadalo to tak blbě, že ji

srovnávám s koněm, tak jsem jí řekl, že ten kůň je krásnej a ušlechtlej a že na něm jezdím. A vona jen na chvilinku přivřela voči proti slunci a pak se usmála a tak krásnej úsměv jsem do té doby v životě neviděl a bylo mi jasný, že kvůli tomuhle úsměvu bych se nechal klidně zabít na místě, když by to bylo nutný. A tak jsme se sešli ještě ten večer v restauraci dole ve městě, kde Monika stejně jako já bydlela. Jako první rande s ní to teda dopadlo katastrofálně, bylo zrovna po vejplatách a dělníci z fabrik a zedníci přišli propít část svejch vejdělků zrovna tam. Seděli jsme u stolu ještě se dvěma chlápky a museli jsme na sebe křičet, abysme se slyšeli. Monika chtěla jen limonádu a já jsem si dal pivo a kolem nás to hučelo. Dozvěděl jsem se, že Monika nastoupila sem do města jako sociální pracovnice, nebo jak se to správně říká, zkrátka byla pečovatelka a starala se vo nemocný nebo nemohoucí starý lidi, který už nikoho nemají. Zaměstnával ji městskej úřad a jezdila i do několika vsí ve okolí včetně té, kde bydlel pan Stránský a kde jsme se poprvé potkali. Nikdy jsem se vod ní vlastně pořádně nedozvěděl, proč přišla zrovna do jižních Čech až z Mostu, myslím, že říkala, že chce dejchat čistej vzduch a taky že ji nebavila škola, kterou dělala v Praze, takže přerušila studium. Ale já jsem ji tenkrát v té hospodě ani pořádně neposlušal, jenom jsem na ni civěl, měla hezkej vobličej, taková jednoduchá krása, nikdy se nemalovala, ani rty, ani řasy, a voči měla to samý co vlasy, tmavý a hnědý. Bylo jí přesně dvacet, vo tři roky mladší než já, a pak jsme se scházeli pravidelně, když jsem měl po práci a když vona měla volno, protože někdy jezdila za těma svýma babičkama i dlouho do večera. Do vsi dojížděla třikrát tejdne do jedný chalupy na návsi, kde bydlela vosumdesátiletá paní nemocná na nohy, ani nevím, jak se vlastně jmenovala, ale podle baráku se tam říkalo U Janišů. Monika mi vyprávěla, že když k ní přijela poprvý, tak zaparkovala auto před vratama a šla dovnitř. A po chvíli vtrhli za ní do místnosti dva chlapi ze vsi, protože mysleli, že stavení přijel někdo vykrást, když viděli cizí auto a neznámou poznávací značku. Takže takhle

to všechno začalo, se mnou a s Monikou... pana Stránského i Martina jsem začal kvůli Monice dost zanedbávat, ale když jsem po třech tejdnech zase přijel, tak už pan Stránský vo Monice věděl, protože už ji ve vsi znali. Musel jsem mu slíbit, že mu ji brzo přivedu ukázat, a panu Stránskému zasvítily vočička, protože vždycy říkal, že by do baráku potřeboval mladý maso a šikovnou hospodyní, ale upozornil jsem ho, ať si nechá zajít chuť. Ale brzy jsme vopravdu přijeli, protože Monika stejně po mně pořád chtěla, abych jí někdy ukázal toho koně, na kterým jezdím, jak jsem se s tím ze začátku vychloubal, a já jsem se jí ještě nepřiznal, že jsem si to vymyslel, abych měl zrovna v tý chvíli co říct. Nejhorší na tom ale bylo, že Monika sama doma v Mostu chodila do jezdeckýho klubu, takže mi bylo jasné, že musím s pravdou ven, protože Martin už leta tahal jenom žebříňák, i když dřív na něm taky jezdili. Ale já sám jsem seděl na koni poprvé a naposled v šesti letech na poníku. Všechny ty řeči, který jsem Monice vo koních znalecky navykládal a který ji bavilo poslouchat, jsem kdysi vyčet v knížkách nebo jsem si něco pamatoval ze střední školy. Prostě jsem trochu machroval a dělal chytrýho, ale nebylo to žádný lhaní, vlastně zalhal jsem jen trošku na začátku. Takže když jednou v odpoledne jela Monika do vsi k Janišům za starou paní, svez jsem se s ní a poprvně jsme společně navštívili pana Stránského. Zabouchal jsem u něj na dveře neohlášeně a ten den vopravdu nebyl šťastnej pro návštěvu. Pan Stránský byl po flámu a navíc ještě dopedne za ním přišel starej Boháč a přemlouval ho, aby mu přenechal svoje pole a louku. A nic nepomohlo, že Monika byla milá a hezká jako vobrázek, vedešli jsme brzo, protože jsem viděl, že ten den je už pro pana Stránského ztracenej. Byl mrzutej a skoro nemluvil. Aspoň jsem ale Monice ukázal Martina a Monika byla z koníka nadšená a nemoh jsem ji dostat od něj. Trochu jsme ho spolu vypucovali, i když byl čistej, koně jsou chloubou každýho sedláka, říkával pan Stránský, akorát pro Boháče to neplatilo, protože ten měl jen traktory. Když jsme navštívili pana Stránského podruhý, tak

to stálo za to, pan Stránský nás pozval na voslavu svejch šedesá-
tin, veliká akce, v práci jsem si vzal volno a už vod rána jsem po-
máhal u pana Stránskýho všechno připravovat, jídlo a pití. Byl
tam taky brácha pana Stránskýho Brěťa, takovej tichej seriózní
pán, úplnej vopak svýho staršího bratra. Vyvezli jsme na dvůr
polskýho fiata a dveře vod garáže jsme vysadili, dovnitř přišly
srazit tři stoly a židle z kuchyně a křesla z vobejváku a další žid-
le jsem si ještě zaskočil vypučit do hospody. Soudek protivínský-
ho piva byl naraženej už vod rána a pan Stránský poletoval ko-
lem jako skřivánek a jen nás tak dirigoval, co udělat teď a co
potom, ale když se peklo maso, tak u toho musel bejt sám. Vepřo-
vá pečeně a v hrnci klobásy, bochníky chleba z krámu a flašky
tvrdýho, který se scházely na stole vod rána, jak přicházeli gra-
tulovat sousedi. A v poledne se sešlo nejvíc hostů, nejvíc se vy-
pilo a snědlo a Monika přijela po poledni, přinesla flašku vína
jako dárek za nás dva a sama pila zase jenom limonádu, jak měla
ve zvyku. Pan Stránský byl v nejlepší rozmaru a pár nejsnaži-
vějších hostů už bylo vožralejch. K večeru se vypnulo rádio, kte-
rý vod rána vyhrávalo v garáži, a spustila harmonika. Byl krásnej
teplej den, tak se stoly i židle přenesly z garáže na dvůr a já jsem
ještě pomoh panu Stránskýmu nakrmit dobytek a podojit Olinu,
Jitka už se nedojila, protože brzo čekala tele. A pak mě Monika
vodvezla domů a cestou jsem usnul, protože už jsem toho měl
vod rána dost, pití i jídla a vůbec, a doma jsem spal do půl devá-
tý večer, a když jsem se probral, tak jsem myslel, že je ráno, a šel
jsem se mejt a snídat, že puďu do práce, až jsem se podíval po-
řádně na hodiny a z vokna ven a došlo mi, že je večer. Tak dopad-
la voslava šedesátin pana Stránskýho a vo to nejlepší jsem stejně
přišel, protože k večeru přijeli gratulovat z podniku, kde pan
Stránský dřív dělal, podnikovou volhu zaparkovali na dvůr ve-
dle hnoje a vylezl z ní prej sám ředitel a mzdová účetní a ještě
nákej další chlap, v rukách měli kytice a dárkovéj koš a pan
Stránský, když uviděl tu ženskou, tak jak už byl pod parou, po-
vídá, tohle je ta baba, co mě dvacet let vokrádala. Druhej den

jsem přijel hned ráno, byla sobota a pan Stránský už měl nakrmenej dobytek a zrovna uklízeli s Břétou dvůr a garáž. Zbytek piva ještě vytejkal z pípy, ale mně se vobracel žaludek, jen co jsem nasál tu pivní vůni. Byl už konec května a to byl zrovna čas, kdy se Monika přestěhovala z ubytovny ve městě do vsi k Janišům, k tý starý paní, vo kterou pečovala, a teď u ní teda bydlela v podnájmu. Ráno vyrážela autem do města a vodpoledne se vracela a tehdy jsme se znali už přes měsíc a já jsem se Monice přiznal, že jsem na Martinovi nikdy nejel. A tak jsem jednou přišel sám k panu Stránskému a povídám, jestli by šel Martin ještě pod sedlem. A pan Stránský chvíli nabručeně civěl do hrnců na plotně a nic neříkal, bylo mu jasný, proč se na to ptám, že kvůli Monice, abych ji sem moh vodit, a pak pozvednul vobočí a povídá, proč ne? Jenže sedlo a uzdečku dávno neměl, všechno to rozprodal, tak jsem si sehnal tyhle věci jinde a Martin byl po dlouhý době zase vosedlanej. Monika na něm mohla voči nechat, a já jsem měl Martina rád už jen proto, že ho měla ráda Monika. Za těchhle letních dní mi to v kanceláři vůbec neutíkalo a byl jsem celej den jako na trní a hned po práci jsem čekal na Moniku nebo někdy vona si zajela pro mě a pak jsme byli spolu a já jsem byl zamilovanej nejen do ní, ale i do jejího červenýho auta a do poznávací značky MO a do její džínový bundy a do všeho, co bylo její nebo čeho se dotkla rukou nebo pohledem. Martinovi pohyb pod sedlem svědčil a pan Stránský už taky nebejval strohej a nabručenej, a když jsme s Monikou seděli večer u něj v kuchyni nebo na zápraží, tak byl samá sranda a vobčas přines z almary starou knížku vo koních, vydanou někdy v roce devatenáct set dvacet dva, kterou si koupil ještě táta pana Stránskýho, a předčítal nám z ní, byly tam takový srandovní slovní vobraty a archaický slova a my jsme měli s Monikou nejrači kapitolu Klamy a podvody při prodeji koní, kde se psalo vo tom, jak se švindlovalo a podvádělo při handlování s koňma, různý fígle a podfuky, jak napálit kupce, a pan Stránský měl fůru svejch vlastních historek ze svejch mladejch let. A když čet, tak měl